

GNISTEN

nr. 6 -1977. Organ for Kommunistisk Universitetslag 5. årg.

KLASSEKAMPEN I LIBANON

GNISTEN VIL I DENNE ARTIKKELEN TA OPP SITUASJONEN I LIBANON. PLO-LEDELSENS VAKLENDE ROLLE I FORHOLD TIL SPØRSMÅLET OM PLO-ANERKJENNELSE AV STATEN ISRAEL, GODTAKING AV MINI-PALESTINA OG FN-RESOLUSJON 242. VIDERE VIL VI TA OPP SOLIDARITETSARBEIDET FOR DEN PALESTINSKE REVOLUSJONEN SOM DRIVES I NORGE, SPESIELT PALESTINAKOMITEEN SOM STADIG VISER SIN REAKSJONÆRE KARAKTER, NÅ SIST VED UTGIVELSEN AV ET EGET HEFTE SOM TAR OPP KUL.s (OG PAL-ESTINAFRONTENS) FORM FOR SOLIDARITETSARBEIDE. VI VIL LEGGE SPESIELL VEKT PÅ DETTE HEFTET, DA EN HER FINNER SYNSPUNKTER, SOM HVIS DE FÅR OPPSLUTNING, VIL VIRKE SVÆRT SKADELIG FOR SOLIDARITETSARBEIDET MED DET PALESTINSKE FOLKETS REVOLUSJONÆRE KAMP. ARTIKKELEN ER SKREVET AV KAMERATER SOM NETTOPP ER KOMMET HJEM FRA ET LENGRE OPPHOLD I LIBANON.

SITUASJONEN I LIBANON

Helt siden borgerkrigen i Libanon og den Syriske okkupasjonsarmeens innmarsj i landet har maktbalansen vært i favør av høyrekreftene og den arabiske reaksjonen. Etter at syriske tropper i samarbeide med falangistene og palestinske forrædere, først og fremst i organisasjonen Saika, deltok i massakeren av flyktninger fra flyktningeleiren TEL EL ZAATAR, har de palestinske revolusjonære vært beskjeftiget med å forsvare status quo i landet, og motsette seg de stadige angrep som imperialismen i samarbeid med den arabiske reaksjonen, retter mot dem.

Først ble Riadavtalen inngått. Denne imperialistiske og reaksjonære avtalen (som PALKOM og A"K"P hyller), hvis viktigste innhold består i at alle parter (også PLO) anerkjenner tilstedeværelsen av den syriske okkupasjonsarme, forkledd som fredsstyrke, i Libanon, har vært brukt til å fråta de palestinske revolusjonære deres posisjoner skritt for skritt. Derfor har da også avtalen vært brukt av den arabiske reaksjon for å bli kvitt brysomme elementer blant palestinerne: nemlig de som motsetter seg dette likvidasjonsforsøket, som avtalen vitterlig innebærer. Dette har først og fremst møtt "REJECTION FRONT" (NEI-FRONTEN) som består av de palestinske organisasjoner som motsetter seg forhandlingsløsninger på imperialismens premisser, motsetter seg Geneveforhandlinger og etableringen av en palestinsk stat på vestbredden av Jordan-elva og i Gaza-stripen, et såkalt MINI-PALESTINA. Den ledende og største organisasjonen i Neifronten er PFLP (Folkfronten for Palestinas frigjøring).

Ved henvisning til Riadavtalen har den arabiske fredsstyrken iverksatt en rekke provokasjoner mot palestinerne, og for den saks skyld mot palestineres allierte i Libanon, den progressive libanesiske bevegelse. Ledende revolusjonære er brutalt blitt myrdet, kontorer sprengt i lufta og den libanesiske befolkningen har fått merke, spesielt i Beirut, at her er det syrerne som bestemmer.

Men Riadavtalen hadde en rekke svake punkter. Den var ikke tilstrekkelig til å knuse den palestinske revolusjon. Blant annet ble det ikke i avtalen på en klar måte sagt hva som skulle skje i Sør-Libanon.

Derfor måtte det en ny avtale til for at

den arabiske reaksjonen, i Libanons tilfelle, anført av Syria, skulle få mandat til fullstendig å ringe inn palestinerne og presse PLO-ledelsen til å godta et Mini-palestina.

Dette mandat ble gitt Syria i og med undertegnelsen av SHTAURA-AVTALEN den 22/7 i år. Avtalen ble undertegnet av representanter fra Syria, Libanon og PLO. De fleste palestinske organisasjoner har godkjent avtalen, men ikke PFLP.

SHTAURA-AVTALEN slår fast at fredsstyrken skal innta posisjoner rundt alle palestinske flyktningeleire, slik at den får kontroll med alle militære bevegelser i leirene.

Da denne avtalen er svært viktig vil vi gjengi de viktigste punktene sitert fra IKE 26/7 -77:

1. Tunge og middelstore våpen skal trekkes tilbake fra palestinske leire og bevåpnede palestinere tillates ikke å bevege seg utafør leirene.
2. Forsvar av leirene fra angrep utenfra vil bli foretatt av den arabiske fredsstyrken i begynnelsen. Deretter vil libanesiske styrker overta denne funksjonen.
3. Palestinsk polet, utstyrt med lette våpen, vil sjøl kunne ordne opp i leirenes indre anlegg. Palestinerne kan om nødvendig tilkalle fredsstyrken, som etter anmodning vil komme og forlate leirene når deres oppgave er utført. Fredsstyrken og dens funksjon vil på et senere tidspunkt bli erstattet av libanesiske sikkerhetsstyrker.
4. Ingen av de palestinske kommandoorganisasjoner vil tillates å åpne kontorer utenfor leirene. Bare PLO vil ha rett til å ha slike kontorer."

Videre sier avtalen at fredsstyrken vil raide alle "ulovlige" baser og beslaglegge alle "ulovlige" våpen. Iflg. et libanesiske krav skal bare 7 promille av palestinerne ha lov til å bære lette våpen (Kilde: IKE 23/7). Videre skal palestinerne trekke seg ut av Sør-Libanon og erstattes av libanesiske soldater. Palestinerne skal bare få lov til å oppholde seg i leirene rundt Saida og Tyros (IKE 22/7).

Det en her bør merke seg er at palestineres viktigste base r, nemlig de som ligger i Sør-Libanon, skal overtas av libanesiske militære. Imperialismen og den arabiske reaksjon har ved

REVISJONISMEN OG DEN SMÅBORGERLIGE NASJONALISMEN STYRKER ENHETEN. (Foto. Palestine nr. 6.77. PLO inf. bull.)

dette fått mandat til å iverksette tiltak for å drive de palestinerne som nekter å følge avtalens punkter angående Sør-Libanon ut av området ved hjelp av militær makt.

Som KUL hele tiden har pekt på viser denne nye avtalen at Riadavtalen var et ledd i det imperialistiske komplottet mot palestinerne. Denne avtalen måtte følges opp av nye - men reaksjonen har lært seg å ikke gå for fort fram, Palestinerne skal innringes sakte men sikkert, drives fra skanse til skanse, før så en dag å bli trengt opp i et hjørne og bli stilt overfor valget om fullstendig fysisk likvidering eller godtakelse av en helt uakseptabel imperialistisk utklekket plan. DET ER DETTE SOM GÅR FOR SEG I DAG.

PALKOM's hyllest til Riadavtalen og PLO-ledelsens stadige kompromisser blir på denne måten også en støtte til imperialismens likvidasjonsplaner. Dette ved at komiteen legitimerer og gir PLO-ledelsens manøvreringer et skinn av revolusjonær taktikk, mens det i virkeligheten er kapitulasjonspolitikk, hvis eneste resultat er å sette den arabiske revolusjon flere år tilbake.

For hva skjer ikke i Libanon i dag. Mens alle Riadavtalens punkter ikke ble gjennomført bl. a. p.g. a. at de palestinske massene under ledelsen av PFLP hardnakket motsatte seg gjennomføringen av avtalen, gir SHTAURA

-avtalen den syriske fredsstyrken mandat til ved hjelp av militærmakt å iverksette avtalens punkter. Dette får den syriske fredsstyrken ved hjelp av PLO-ledelsen. PLO-ledelsen brukes bevisst av syrerne til å presse palestinske organisasjoner og de palestinske massene til å godta iverksettelsen av avtalens punkter. Dette presset har kommet gjennom klare advarsler. Bl. a. har FATEH's nestkommanderende ABU IYAD klart sagt fra at de palestinske kommandosoldater eller organisasjoner som ikke følger avtalen vil bli strengt straffet. Han beordret dessuten dagen etter inngåelsen av SHTAURA-avtalen palestinske kommandos i Sør-Libanon til å legge ned våpnene. Denne ordren kom midt oppe i en situasjon da palestinske kommandos, fra alle viktige organisasjoner (FATEH, ALF, DFLP og PFLP) var midt oppe i kamper med fascisten e støttet av sionistiske soldater og tanks. Som en parantes bemerket, ignorerte selvfølgelig kommandosoldatene denne ordren.

Til nå er SHTAURA-avtalens punkter angående Beirut-området delvis gjennomført. Ifølge et pressekomuniké utsendt av "Arab Deterrent Forces" (syriske fredsstyrken) 10 '8 er 125 tonn våpen beslaglagt og 85 palestinske kontorer stengt. For å vise hvor omfattende SHTAURA-avtalen er, og hvor store deler av avtalen som allerede er iverk-

Forts. s.5

OM BONDES PØRSMÅLET

FORSTÅElsen - ELLER MANGELen PA FORSTÅELSE FOR SMABORGERSKAPETS KLASSEMESSIGE STILLING, HAR VIST SEG Å VÆRE AVGJØRENDE FOR KLASSEKARAKTEREN TIL PARTIER SOM HEVDER Å FORFÆKTE ARBEIDERKLASSENS INTERESSER. SOM KJENT HAR SV PROGRAMFESTET EIENDOMSRETten TIL JORD FOR SMABØNDENE UNDER SOSIALISMEN, OG SOM ET EKSEMPEL PÅ HVOR MYE ROT DET GAR AN Å FA I STAND, BRINGER VI EN UTTALLELSE FRA JØRN MANGDAL, TALSMANN FOR AKPs NKS: "... STUDENTENE HAR OBJEKTIV INTERESSE AV SOSIALISMEN. DE FLESTE STUDENTER TILHØRER SMABORGERSKAPET OG ER HARDT UNDERTRYKT AV BORGERSKAPET OG KAPITALISMEN." GNISTEN TAR DERFOR I DENNE ARTIKKELEN OPP TENDENSEN TIL RUINERING AV SMABØNDER. VIDERE BERØRES SMABORGERVENSTRES FUNKSJON OG SELVFORSTÅELSE. TIL SLUTT EN KORT SKISSE AV ALTERNATIVET:

RUINERING AV SMABØNDER

Landbruket etter krigen har vært gjenstand for en omformingsprosess hvor en omfattende mekanisering, overgang til til færre og større bruksheter og en halvering av antall sysselsatte fra 49 til 75., utgjør vesentlige sider. Men til tross for en omfattende rasjonalisering, som for en tid tilbake medførte en avgang på 11 bruk pr. dag, er gjennomsnittsbuket fortsatt (1975) bare 67 da., altså relativt lite. Situasjonen i dag kjennetegnes videre ved at mange bønder som følge av økte priser har utvidet produksjonen, noe som resulterte i ekstraordinære tiltak for å holde overproduksjonen på et rimelig nivå. Dette samtidig som en rekke småbønder strever hardt med å holde kreditorene fra livet for å kunne eksistere som "sjøleier og fri mann" en liten stund til. På denne bakgrunn trenger en ikke være stor spåmann for å kunne forutsi at nedlegging og sammenslåing av mindre bruk vil fortsette i større eller mindre tempo også i tida framover.

Så langt vil de fleste være enig, men så snart det dreier seg om å forklare årsakene til tendensen til ruinerings av småbønder, skiller småborgervestre og kommunister lag. For AKP/SV skyldes denne primært åger, renter og skatteplyndring fra henholdsvis monopolene og deres stat. Av dette gir det seg at småbøndene skal sikres en trygg og uavhengig framtid ved sanering av all gjeld, avskaffelsen av skatteplyndring, og at staten i stedet blir tvunget til å hjelpe bøndene med "å ta fra Monopola".

En seriøs forklaringsmodell må ta sitt utgangspunkt i produksjonsmåten selv, altså undersøke de tekniske og økonomiske betingelser for småskalaproduksjon i landbruket. Gjør en dette, slås en av den fundamentale motsigelse mellom produktivkrefter og produksjonsforhold som her eksisterer. Produksjonsforholdene; selveiende bønder på små jordlapper, gjør at moderne produksjonsmidler på ingen måte kan utnyttes effektivt og rasjonelt. F.eks. vil en sjelden kunne utnytte mer enn halvparten av traktorens kapasitet, en traktor som konkurransen med andre produsenter tvinger en til å anskaffe. På samme måte er det med de fleste redskaper. En annen side av samme sak utgjøres av det velkjente faktum at det på norske småbruk forekommer en utstrakt overmekanisering parallelt med en tilsvanende. En småbruker setter et par da. poteter med en potetsetter som de øvrige 364 dager i året står og rustet ned mens naboens 2 da. blir satt med hånd med den unødvendige slitasje på arbeidskrafta dette medfører. Eksemplene skulle vise småproduksjonen: s indre motsigelse, arealene er for små til en fornuftig og effektiv utnyttelse av moderne maskiner, samtidig som en produksjon uten maskiner er utenkelig i konkurranse med varer produsert v.h.a. rasjonelt teknisk utstyr.

Det som i første omgang fremter teknisk som en disproporsjonalitet mellom produksjonsfaktorer (jord kontra maskiner) gir samtidig katastrofale økonomiske utslag for den enkelte småprodusent. Om f.eks. bare halvparten av en maskins kapasitet utnyttes, inngår likefullt hele maskinens verdi i produsentens kostnader. Den individuelle ekstrakostnad som derved oppstår, vil etter varesalget resultere i at ikke bare profitten, men også en del av arbeidsløna spises opp. Viser at det er et indre forhold ved småskalaproduksjonen som medfører at småbøndene ofte har lav levestandard og at de - og dette er viktig - blir ute av stand til å avsette fonds til nødvendige nyanskaffelser og forbedringer av eksisterende produksjonsutstyr. Dette siste medfører nemlig at opptak av lån og avbetalingskjøp blir en bitter nødvendighet for mange småbønder. Siden sikkerheten for lån til småbruk som hver dag trues av nedlegging er liten, blir lånevilkårene tilsvarende ugunstige. Videre har småbøndene liten mulighet for å oppnå vanlige fordeler ved kjøp i stor skala, de kan sjelden avvente gunstig kjøpetidspunkt, og avbetalingskjøp er som kjent alltid svært kostbare. P.g.a. småbøndenes svake stilling i handelen og på lånemarkedet, er mulighetene for åger tilstede. Vi er altså kommet frem til åger og og renteutslagningen som utvilsomt fremtrer som selve hovedproblemet for småbøndene og dermed AKP (lær av folket (!)). Det er imidlertid viktig å understreke at åger og renter, som vi har sett, ikke er årsaken til, men resultatet av småproduksjonens etendighet.

Lenin sier det slik i "Marxismens tre kilder og bestanddeler." (1913): "Det kapitalistiske storjordbrukets overlegenhet øker, bruken av maskiner blir mer utbredt, bondebruket blir fanget i pengekapitalens garn, forfaller og ruineres under byrden av en tilbakeliggende teknikk." P.g.a. den grunnleggende irrasjonalitet i selve produksjonsmåten, blir brukerne tvunget til å oppta ugunstige lån, som i neste omgang forverrer deres situasjon ytterligere. Vi ser at en gjeldssanering bare representerer en utsettelse av problemet, etter kort tid er ny gjeld oppsamlet og situasjonen den samme. At småbønder (og dermed småborgervestre) i denne stillingen oppfatter enhver skattelegging som urimelig, tviler vi heller ikke på.

"EN NY GIV" OG DENS ÅRSAKER.

Etter at Hitraasjonen var ebbet ut, kom jordbruksoppkjøret våren 1976. Dette innebar en reell forbedring av de økonomiske forhold for de fleste bønder. Bl.a. ble det "bærekraftige bruk" som skulle sikres "likestilling" med industriarbeid-erne, for første gang definert,

nemlig som et vanlig småbruk med 8-10 kyr. Samtidig som det kombinerte oppkjøret "sikret" de fleste arbeiderne status og lønnsreduksjon, fikk et middels bruk en inntektsøkning på omlag 20 000 kr. Siden den gang har spørsmålet om garanti fra stortingspariene for det som kalles likestilling med industriarbeiderne innen et bestemt årstall, stått i sentrum for debatten. Samtlige partier har faktisk også lovet "tiltak som sikrer denne målsetning innen 1984." Jordbruksavtalen av i vår representerte en opptrapping av inntektene med ytterligere 1.2 milliarder, gitt i form av økte priser og diverse tilskudd. Overproduksjonen av melk som fulgte de økte priser, søkes foreløpig regulert gjennom fradrag i prisen for bønder som øker produksjonen utover det de produserte 1976. At bøndene vil akseptere denne ordningen over et lengre tidsrom tviler også Bondelaget på, og et av kravene fra landsmøtet i Bergen var også økte offentlige tilskudd for å begrense melkeproduksjonen. Bondemøtet krevde ellers sterkt forbedrede lånevilkår, men forøvrig var det uvanlig mye godlåt å høre fra den kanten i år. Uansett hvor lenge perioden med en generell økning i inntektene i jordbruket vil vedvare, kan vi slå fast at den til nå har medført en stor optimisme blant de fleste bønder og en styrket tro på fremtida og privateiendommen. Ruinerings av småbønder som hovedtendens eksisterer naturligvis fortsatt, men nevnte utvikling har utvilsomt senket takten i avgangen fra sektoren.

Vil en se på årsakene til inntektsøkningene, kan en først trekke frem borgerdøpets behov for å skaffe seg allierte i kampen mot arbeiderklassen. Borgerskapet fører i perioder en historisk progressiv kamp mot småproduksjonen og grunn-eiendom som begge medfører uødvendig høye matvarepriser (gjennom irrasjonell produksjon og grunnrente) og dermed tendensielt øker arbeidskraftas verdi. Denne kamp gir seg utslag i krav om mer rasjonelle bruksheter (jmf. DNAs politikk etter krigen) og førte til at krav om nasjonalisering av jorda for å derved avskaffe den absolutte grunnrente, til tider ble fremsatt. Det forhold at borgerskapet ikke konsekvent står på slike krav, henger nøye sammen med alliansebehovet. Når nasjonalisering allerede lenge har vært uaktuell politikk, skyldes ikke dette bare den nære sammenheng mellom grunn-eiendom og privateiendom i sin alminnelighet (slik at en avskaffelse av førstnevnte, kan sette spørsmålstegn ved all privateiendomsberetigelse), men hovedsakelig borgerskapets forståelse av grunn-eierinntektets betydning for å opprettholde bøndenes tro på kapitalismen.

Mens effektiviseringskravet til nå har vært dominerende i landbrukspolitikken, og alliansebehovet primært har vært ivarettatt gjennom taler, målsetninger og et hundretalls tilskuddsordninger, synes de to siste jordbruksoppkjøret å peke i retning av en omlegging. Den tidligere nevnte definisjon av "et bærekraftig bruk" viser at kravet til rasjonelle bruksheter dempes. Og de totale økonomiske rammer for oppkjørene skulle være egnet til å gjenvinne bøndenes tro på "vårt samfunns evne og vilje til å løse næringens problemer." Det bør understrekes at det ikke dreier seg om

å erstatte en politikk med en annen, men en forskyvning i allianseskapende, bondevennlig retning.

En annen årsak til inntektsøkningene, økninger som også har forbedret situasjonen for de mindre produsenter, er å finne i de større og innflytelsesrike bønders behov for å opprettholde småproduksjonen. Det er nemlig ikke slik at større bønder ønsker seg en ruinerings av de små for å sikre seg hele markedet. Spesielt i jordbruket kan man selge varer produsert med lav kapitalintensitet, dvs. også de minst produktive bruk er istand til å selge sine varer på markedet. Å opprettholde denne tilbakeliggende produksjonen vil være fordelaktig for de mer produktive bruk i denne forstand at de kan måle sine priser ut fra kostnadene til de minst produktive.

Da prisene på jordbruksvarer også fastsettes gjennom forhandlinger mellom bondeorganisasjonene og staten, vil dette si at henvisning til de mindre bønders trange kår kan brukes som press for å oppnå høyere priser, noe som primært kommer de store til gode. Når Bondelaget, som i første rekke tjener de større bønders sak, tar initiativ til den før nevnte produksjonsregulering, går det fram at en for stor nedgang i antall produsenter ikke anses som ønskelig.

Tendensen i de siste jordbruksoppkjøret har for det tredje sin bakgrunn i bøndenes funksjon som industriell reservearmé. Dette innebærer at i perioder med kapitalistiske kriser søkes arbeidskraft tilbakelagt til landbruket (jmf. Nygaardsvolds nyreisningspolitikk) og omvendt, at det under høykonjunktur (som i etterkrigstiden) overføres store mengder arbeidskraft fra primærnæringene til ekspanderende industri. Ved oljevinningens begynnelse forelå stortilte planer St. meld. nr 25, s. 73-74) om overføring av 30 000 individer fra "andre næringer" (les primærnæringer) til oljesektoren. Når så lufta har gått noe ut av oljeballonget og den internasjonale økonomiske krisa trosser regjeringens oljepenger og gjør sitt inntog, legges slike planer på is. Siden alternativet for småbønder nå er en ibytilværelse som gir seg utslag på regjeringens arbeidsledighetsstatistikk, er det en lønnsom sosialpolitikk for staten å betale det det koster å holde småbøndene i ro inntil kapitalen igjen har behov for mer arbeidskraft. Videre må staten som ivare-taker av kapitalistklassens interesse av ro og orden, søke å begrense denne arbeidsledigheten som erfaringsmessig medfører tendenser til "sosial gjøring."

En fjerde årsak til inntektsøkningene er å finne i småborgerskapets klassekamp mot de to andre samfunnsklassene. Kampmidlene har tildels vært trusler om leveringsstopp, (gjennomført for melk et par korte perioder) og dels skattestreik som på Hitra. Men kanskje viktigst er en storstilt offensiv for å vinne sympati og forståelse for sin sak blant andre klasser og lag, bl.a. gjennom forsøk på å fremstille sine snevre interesser som bygdas/ Norges/ verdens interesser: Vi må alle ha mat.

DET SMABORGERLIGE VENSTRES FUNKSJON.

Forts s. 5

LEDER:

SITUASJONEN I ERITREA OG LIBANON

I følge AKP er KUL "i mot" den proletariske internasjonalsismen (se Raud Front i DNS nr.3) fordi vi tar stilling for de proletariske kreftene i de nasjonale frigjøringsbevegelsene. I motsetning til både AKP og SV er vi, som kommunister, forpliktet til å gi vår støtte til de proletarisk-revolusjonære kreftene, og vi kan ikke nøye oss med å "støtte frigjøringsbevegelsene i den 3. verden" i almen forstand. Både AKP og SV representerer en sammenblanding av flere klassers interesser, og fra et slikt utgangspunkt blir det umulig for disse grupperingene å ta stilling til de forskjellige klasseinteressene som gjør seg gjeldende i frigjøringsbevegelsen i land som er undertrykt av imperialismen.

ERITREA

KA og KUL ser det ikke som noen tilfældighet at det eksisterer to frigjøringsbevegelser i Eritrea. Dannelsen av EPLF (Det Eritreiske Folkets Frigjøringsfront) var en nødvendig politisk handling ut fra mangelen på en politisk progressiv linje i ELF-ledelsen og en derav følgende mangel på revolusjonær praksis. Først ved dannelsen av EPLF fikk den eritreiske revolusjonen et politisk utgangspunkt for å føre den nasjonaldemokratiske revolusjonen til seier og samtidig legge grunnlaget for overgangen til den sosialistiske revolusjonen. Og nettopp her finner vi kjernepunktet til de forskjellige politiske linjene til AKP/SV på den ene siden og KUL på den andre. Med henblikk på denne overgangen er det avgjørende hvilken klasse det er som leder an i den nasjonaldemokratiske fasen av revolusjonen. Dette fordi arbeiderklassens allierte i den borgerlig-demokratiske revolusjonen, det nasjonale borgerskap og småborgerskap, nå vil motsette seg å føre revolusjonen direkte videre til den sosialistiske. Når hverken AKP eller SV her hjemme greier å skille ut arbeiderklassens særegne interesser, så er det heller ikke å forvente at de skal klare det når de står overfor ny-demokratiske revolusjoner. Samtidig har begge disse gruppene et objektivt behov for å framstille den ny-demokratiske revolusjonen, hvor klasseallianser inngår som et nødvendig ledd, som identiske med proletariske revolusjoner i imperialistiske land som Norge. Dette er spesielt framherskende i AKP som skal føre en nasjonal revolusjonær krig mot Sovjet.

I Eritrea får dette den konsekvens at særlig AKP krever en prinsipløs enhet mellom de to frigjøringsbevegelsene EPLF og ELF, uten på noe område å ta i betraktning prinsippene for en slik enhet. Både KUL og KA går inn for en enhetsfront mellom de to frigjøringsbevegelsene, men det er samtidig vår revolusjonære plikt å kritisere de kreftene som ut fra sin klassemessige forankring legger hindringer i veien for en korrekt politisk enhet. For nettopp i prinsippene for enhet kommer også forskjellen mellom de to frigjøringsbevegelsene fram.

Mens EPLF hevder at en enhetsfront må opprettes på bakgrunn av en politisk enhet før styrkene slås sammen i fysisk forstand, så hevder ELF-ledelsen det motsatte. ELF-ledelsen setter alt inn på en fysisk sammenslåing av styrkene før det er oppnådd politisk enighet. Hvilke konsekvenser dette vil få for den mest framskredne delen, sier seg selv. En slik enhet ville innebære en oppgivelse av de proletariske kreftenes militære organisering og selvstendighet.

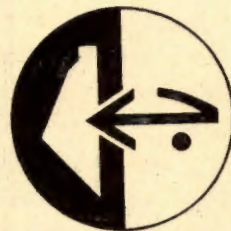
Samtidig må man ha klart for seg at ELF-ledelsen også har forsøkt å trekke med seg den reaksjonære Sabbe, som representerer den såkalte "tredje styrke i Eritrea", med i enhetsfronten. Sabbe selv står i et nært forhold til de reaksjonære arabiske regimene, og har bl.a. utmerket seg med å be Carter intervensere i den eritreiske revolusjonen. Sabbe må nødvendigvis holdes utenfor i småborgervestres propaganda. For hvorfor skulle ikke han, i følge våre motstanderes logikk, kunne trekkes med i en enhetsfront? Svaret er enkelt, skal Sabbe holdes utenfor på et klassegrunnlag, så tvinges våre motstandere til å se om det ikke eksisterer klassemotsetninger mellom EPLF og ELF-ledelsen. Det er altså ELF-ledelsens videre dialog med Sabbe, som etter at han var avvist som medlem av enhetsfronten både av EPLF og demokratiske krefter i ELF, som har ført til splittelse og væpnede oppgjør innad i ELF.

I dag er det situasjonen i ELF, frambrakt av ELF-ledelsen, som utgjør den største hindringen for en enhetsfront mellom de to frigjøringsbevegelsene. I følge AKP er KULs kritikk av ELF-ledelsen det samme som å splitte, man må for all del ikke kritisere den samme ELF-ledelse som tidligere har vært ansvarlig for den langvarige borgerkrigen mellom ELF og EPLF! Bombastisk slår AKP fast: "Febrilsk spekulerer de (KUL) i de påståtte motsigelser mellom frigjøringsbevegelsene". (Raud Front i DNS nr. 4, 77.)

LIBANON

At AKP kan gå svært langt i sin klassesamarbeidspolitik, kommer tydelig fram i palestinaspørsmålet. Også her er det nasjonale perspektivet overordnet klassemotsetningene, og man har derfor ingen skrupler med å uttale følgende: "For palestinerne er den viktigste oppgava å rette våpna mot staten Israel. Sjøl med deler av falangistene er palestinerne villige til å inngå et kompromiss. Og man vil igjen finne Syria som en alliert i den fortsatte kampen mot sionismen og staten Israel. (...) På samme tid er også enheten mellom den palestinske frigjøringsbevegelsen og de forskjellige arabiske statene stadig blitt sterkere. Det gjelder både forholdet til Egypt, Syria og andre. Stort sett blir enheten i den arabiske verden styrket. Og det er en trussel mot imperialister og sionister." (Fritt palestina, nr. 2, 77). Som vi ser er enheten mellom de arabiske regimene det overordnende. At de syriske styrkene i Libanon stadig tørker revolusjonære palestineres blod av sine våpen, er for AKP underordnet. Situasjonen i dag er at israelske fly fotografierer palestineres stillinger, for å sende dette materialet over til falangistenes kanonstillinger som med dette materialet kan stille sine våpen inn med dødelig nøyaktighet.

At Egypt skulle utgjøre en anti-imperialistisk kraft, er for oss mildt sagt uforståelig. Tvert om er det slik at Egypt er en av de sterkeste allierte med USA-imperialismen i Midt-Østen. Da USA 12/9-77 uttalte at palestinsk deltagelse i "fredsforhandlingene" var avgjørende for fred i Midt-Østen ble dette kommentert på følgende måte fra en egyptisk talsmann: "Dette er en ny sjanse for PLO til å gi sin tillit til USAs fredsforsøk og vi håper de vil ta sjansen". PLO-ledelsens Yassir Arafat betegner selv USAs utspill som et "positivt steg". Nettopp på bakgrunn av PLO-ledelsens umfallenhet overfor både USA-imperialismen, sosialimperialismen og de reaksjonære arabiske regimene har PLO-ledelsen underskrevet den ene likvidasjonsavtalen etter den andre. Taktikken er tydelig å presse de revolusjonære i Nei-fronten fra skanse til skanse slik at de til slutt står overfor valget: Fysisk likvidering eller godkjenning av Mini-Palestina. For vår våre hjemlige Arafat-venner i AKP er situasjonen i Libanon som vanlig "utmerket". Stort lenger vekk fra den blodige virkelighet er det vanskelig å komme.

PFLP

EPLF

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG

OSLO
Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8.

BERGEN
Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen

TRONDHEIM
Ingmann Eidskrem
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim.

TROMSØ
Hanne Edvardsen
Postboks 436
9001 Tromsø.

GNISTEN

Organ for Kommunistisk
Universitetslag

ANSVARLIG REDAKTØR:
KJELL BJØRGEENGEN

Utgitt med støtte fra Kulturstyret
i Studentersamskipnaden

SOSIOLOGIEN OG SAMFUNNET

Sosiologien, kjennetegnes først og fremst ikke av å være vitenskapen om samfunnet, men av å være vitenskapen som opererer med et absolutt skille mellom teori og metode. Dvs. tanken får ikke sin dybde etter hvor dypt den kan trenge ned i saken, men etter hvor bastant den kan føre saken tilbake til noe annet. Sosiologien kritiseres ikke fordi den analyserer, men fordi analysen erforutsatt av en eller annen teori man bekjenner seg til. Av dette følger ikke at sosiologiens elendighet er resultat av at den ikke er forutsetningsløs, men fordi dens forutsetninger ikke tematiseres. Og nettopp dette absolutterer skillet mellom teori og metode (eller mer presist mellom erfaring og begrep). Jmf. O. Hellevik: Forskningsmetode i sosiologi og statsvitenskap, side 7, "Sanseerfaring er ikke umiddelbar, den får mening for oss gjennom våre begreper og teorier". Sanseerfaringen er der altså før begrepene, men får først mening når vi på en eller annen mystisk måte har skaffet oss slike (dvs. begreper). Det er ganske opplagt at med en slik-på den ene siden mekanisk-tingliggjort teori om erfaring; og på den annen side, en rasjonalistisk-mystisk teori om begreper; er meninger i all sin relativitet det mest absolutte man kan slå i bordet med. Allerede i utgangspunktet forfeiler sosiologien sine metodebetraktninger, fordi den ikke ser at den samtidig forfekter en teori. Wilhelm Auberts bok "Sosiologi" er fullbyrdelsen av denne type borgerlige dumskap som selvsagt ikke er uten humor; i det hele utgangspunktet her er oppfatningen av andre -- "som begynner med barnets første kontakt med sin mor" (s. 9). Akkurat som om barnets første kontakt med sin mor

OM BONDESPØRSMÅLET forts. fra s. 2. Nettopp på dette området har SV/AKP spilt sin største rolle. Begge grupperinger støttet helhjertet opp om Hitra-aksjonen, om enn på ulikt grunnlag. Mens AKP sin vane tro støttet de streikende bønder på deres egne selvmotsigende premisser, prøvde en del av student-SV (som har sans for teori og slikt) å komme med "konstruktiv kritikk" og utforme alternative krav for bondene. Som de glupeste blant SVs teoretikere oppdaget, ville en gjennomføring av Hitra-bøndenes krav om høyere priser, avskaffelse av investeringsavgift og lavere skatt, nødvendigvis være en kraftig stimulans for de større bønder til å utvide produksjonen ved å ta i bruk brakklagte ressurser og innføre flere maskiner.

i seg selv skulle være determinerende for noe som helst -- uavhengig av hva sosiologen, i dette tilfelle Aubert, her er ute etter, nemlig å produsere en samfunnsbevarende teori. En teori som i all sin sletthet må "tenke" seg mennesker fra en annen klode, for på sine egne inkonsistente og råtne premisser å komme helskinnet i land under borgerskapets velmente applaus.

SOSIOLOGIENS INNSIKT

Den sosiologiske rasjonalitet synes med nødvendighet å være en halv rasjonalitet. Uanfektet av at den selv kategoriserer og skjematiserer alt menneskelig samkvem, unndrar den seg selv de samme kategorier, og om så ikke var tilfelle, hvor henter sosiologien eller hvor dan objektiverer den disse kategorier? Vi finner svar på dette problem i den tidligere siterte metodebok s. 11 "Metodelæren hjelper oss til å treffe hensiktsmessige valg". Ut fra et begrep om hensiktsmessighet som man utematisert tar for gitt, henter man altså de former som man legger verden i. Det overfor skisserte problem eksisterer derfor ikke for sosiologien, fordi dens utgangspunkt nettopp hindrer den i å overskride utgangspunktet. Fordi metoden og teorien er skilt, kan aldri forståelsen av verden som et resultat, virke inn på måten å forholde seg til verden på, som et utgangspunkt. Utgangspunktet er jo som vist det gitte, dvs. et tomt begrep eller en frase som alt skal relateres til. Enklere: Sosiologien analyserer verden med begreper hvis innhold er uavhengig av hva analysen munnar ut i. Dette betyr at skillet mellom teori og metode i sosiologien ikke er tilfeldig, men tyingende nødvendig for at sosiologien kan spille sin rolle som samfunnsbevarende instans. Dvs. Skillet mellom teori og metode på dette

Herav ville det måtte følge overproduksjonskriser som alltid rammer de mindre først, så vi ser at gjennomføring av kravene ville være den sikreste garanti for ruineren av Hitrabøndene. SVs alternativ var en kraftig økning av distriktvis og produksjonsuavhengige tilskudd som skulle virke slik at de som produserte mest urasjonelt og dermed hadde størst behov, også fikk mest. På et punkt var de to bondevennegrupperingene imidlertid enige. For å få arbeiderklassen til å akseptere reformene, var det viktig at uttellingen ikke kom i form av økte matvarepriser, men at statens rolle som regulator og fordelingsinstans måtte styrkes. For AKP skulle staten betale mellomlegget mellom lave forbrukspriser og høye produsentpriser, for SV var det alle tilskud-

nivå er ikke annet en skillet mellom åndens og håndens arbeid under kapitalismen generelt.

"KRITISK" SOSIOLOGI

Den såkalte kritiske sosiologi, skiller seg ikke fra den overfor kritiserte, dens eneste funksjon er å utvikle sosiologien innenfor den halve rasjonalitets grenser. Et eksempel belyser dette. Noen samfunnsstormerske sosiologistudentene undersøkte årsakene til fravær på en fabrikk, årsakene ble fastlagt som støy, utrivelig arbeidsmiljø etc. etc. Bedriften og fagforeningen var selvsagt ikke uinteressert i dette materialet som påpekte at enkle justeringer ville øke arbeidernes "trivsel" og dermed også produktiviteten. Grunnen til at dette eksempelet, som så langt ikke skiller seg fra den øvrige sosiologiens praksis generelt er interessant, er at det ble framhevet som samfunnsvitenskapenes gunstigste måte å fungere i samfunnet på. Det ble i radio og presse framhevet som den måten sosiologien måtte gå ut i samfunnet på. Det kapitalistiske samfunns klamme tilstedeværelse på universitetet har altså ikke sosiologien (den kritiske) iaktatt, men tror at den må bevege seg bort fra Blindern for å finne denne. Med seg på veien har han sin teori og metode som oppstår i et eller annet for sosiologen samfunnsmessig vakuum. Idealet for sosiologien er jo nettopp det sted hvor varierende størrelser og forstyrrende element kan elimineres, for at resultatet kan bli entydig. Dvs. Sosiologien unndrar seg samfunnet for å forstå samfunnet, uanfektet av at det å undra seg det borgerlige samfunn, i det hele tatt å tro at noe slikt er mulig, ikke er annet enn å bekjenne seg helt og fullt til det. Når sosiologen i "vakumet" på Blindern åpner munnen, er det den samfunnsmessige konsekvens' stemme

dene den skulle finansiere. Hvor staten tar disse pengene fra, de kombinerte oppgjørens avgjørende rolle i denne sammenheng, samt SVs teorier om arbeiderklassens objektive interesse av å betale dyrt for å sikre nasjonal avsondring (sjølbergning), vil vi komme tilbake til i en senere artikkel. Her skal vi bare peke på at i første rekke Hitraaksjonen og også SV/AKPs bondestøtte og arbeid for å vinne arbeiderklassen og mellomlag for småborgerskapets klasseinteresser avgjort har hatt betydning for de siste jordbruksoppgjør. Avtaler som har konsolidert småbøndene på deres eget klassestandpunkt, og ytterligere vanskeliggjort kommunistenes arbeid for omvendt å vinne småbønder for arbeiderklassens interesser ved bl.a. å få dem til å gi opp forsvaret av sin stilling

som lyder. Sosiologen, som på Blindern plages av en distanse til samfunnet, er nettopp der underlagt en nødvendighet som han med begjærlighet kategoriserer og skjematiserer andre under, men som han selv ikke aner at han er underlagt, enda verre: som han tror er resultat av sin egen "forskervirksomhet". Sosiologien mangler ikke selvforståelse eller en eller annen grundig gjennomdiskusjon av sine premisser, den er reaktionær. Det som riktignok kjennetegner reaksjonen er at den selv ikke er i stand til å se at den har en selvforståelse, men fra det å hevde at det er progressivt at sosiologien tematiserer sin selvforståelse betyr ikke annet enn at sosiologien blir progressiv ved å gå fra å være uttalt reaktionær til uttalt reaktionær.

STATSBETALTE MENINGER

Sosiologiens absolutte skille mellom det å forholde seg til verden og måten å forholde seg til verden på, dvs. mellom erfaring og kategori, er særlig latterlig tatt i betraktning av at deres kategorier bare abstraheres ut fra den erfaring de senere skal undersøke med disse. Sosiologien syntes altså å være identisk med en tautologi hvor det som skal forvises forutsettes på en slik måte at begrepet om vitenskap blir det samme som begrepet om mening. Det sosiologen oppfatter som sin oppgave, faller altså sammen med betingelsene for adskillelsen av privateiendom og arbeid. Den radikale sosiologi er derfor den mest reaktionære fordi den forsøker å legitimere sin virksomhet som sosiologi og legitimerer dermed det bestående samfunn, mens den åpent reaktionære sosiologi ikke engang har behov for å legitimere sin status som statsbetalt samfunns-mener.

som trell ender egen privateiendom.

EN VAKLENDE KLASSE

Når AKP innrømmer at de støtter småbøndene på deres egne premisser (så langt småborgere i det hele tatt skjønner hva de har interesse av, jfr. Hitrabøndenes selvdestruktive krav), blir det naturligvis maktpåliggende å framstille disse interessene som forenelige med arbeiderklassens. Da den tidligere analysen av småborgerskapet som en litt mindre revolusjonær klasse (Programmer og Vedtak 1973, s. 19-20) viste seg umulig å forsvare mot marxistisk kritikk, framstår småborgerskapet nå, etter en del program-revisjonsakrobatikk, som en vaklende klasse. Først må det være tillatt å minne om at et individs klasses tilhørighet. Forts. neste side.

Forts fra ferrige side..

het bestemmes av dets stilling i den samfunnsmessige produksjonen (hvorunder eiendomsforhold utgjør den viktigste faktor), at en klasse dannes av individer som ut fra samme stilling i produksjonen har felles objektive interesser, og at klassene framtrer gjennom sin innbyrdes kamp. Og med mindre en vil hevde at en gruppe personer har felles objektive interesser av å vakle, (eller stadig og i takt skifter interesser), må en innrømme at noe slikt som en vaklende klasse aldri har eksistert og aldri kommer til å gjøre det. Enten får en hevde at småborgerskapet ikke er en klasse, eller så får en søke etter å definere klassens objektive interesser.

Ved siden av AKPs prekære behov for å bortforklare og tilsløre hvilken virkning en gjennomføring av partiets bondepolitikk må få for arbeiderklassen, har den nye "analysen" også en annen bakgrunn. "Analytikerne" har nemlig knapt kunnet unngå å observere at individer innen småborgerskapet har en utprega tendens til å vakle, (vi husker alle Tore Tømmerdal). At det dreier seg om å gjøre visse skritt av kapitalistklassen eller arbeiderklassen til fanebærer for småborgerskapets egen reaksjonære politikk, er AKP naturligvis ideologisk forhindret fra å oppdage.

Som liten vareprodusent er småborgeren interessert i at produktivkraftene ikke utvikles ut over rammen for den lille eiendom, med de konsekvenser som vi berørte under analysen av småbrukerne. Videre, det at produktivkraftene utvikles, medfører behov for færre produsenter og dermed ruinerer av de minste. Dette er en ytterligere grunn for

klassen til å kjempe mot produktive framskritt. Om nettopp denne situasjonen sa Marx og Engels: "Middelstendene, de små industrielle, småkjøpmennene, håndverkeren bonden, alle bekjemper de borgerskapet for å sikre sin eksistens som middelstender fra undergangen... de er reaksjonære, for de søker å dreie historiens hjul tilbake." Om denne setningen føyde Lenin til: "Kom ikke å si at forholdene er blitt forandret på en avgjørende måte på det halve århundre som er gått siden det Kommunistiske Manifest ble skrevet. Det er nettopp i denne henseende at ingenting har forandret seg." Som vi ser, småborgeren har diametralt motsatte interesser enn arbeiderklassen.

HVA KAN GJØRES?

Når småborgervestre vil sjølberge det imperialistiske Norge, bevare flest mulig småeiere, og vinne bønder for det småborgerlige avstengte utopia som de kaller sosialismen, må vi slå fast at det heller ikke kan være enighet om hva som er problemet. For oss er målet for det første en fornuftig samfunnsmessig produksjon av mat, med bakgrunn i naturgitte forhold og produktivkraftenes utviklingsnivå, og der flest mulig av de samfunnsmessig skapte og dermed nødvendige hindringer for produksjonen er avskaffet. For det andre å bevare ressurser for framtida, både slike som trues av kapitalistisk rovdrift og de som trues av småborgerlige produksjonsforhold. Det tredje målet er å forbedre forholdene for de som arbeider i sektoren, ved å propagandere for produksjonsforhold som kan gi grunnlag for skikkelige lønninger og muliggjøre rimelige ferie- og fritidsforhold, og naturligvis støtte landarbeidernes kamp.

Når vi setter opp disse målene, har vi ingen illusjoner om at de skal kunne nås fullt ut ved "egnede statlige virkemidler" under kapitalismen. En kommunistisk politikk på dette feltet vil ved siden av propagandearbeidet, gå ut på å støtte tendenser i riktig retning (som produksjonssamvirke), og bekjempe framstøt som vil gjøre det vanskeligere å nå målene.

Ta f.eks. SVs teori om at topografien i Norge skulle gjøre det riktig og naturlig å opprettholde den nåværende bruksstrukturen. At et jordstykke blir delt i tre av ei elv og en bergrygg gjør det naturlig med tre traktorer, tre potetsettere og ikke minst tre eiere!, er det bare Furre og det øvrige småborgervestre som tror. Det hele er et forsøk på å rettferdiggjøre den irrasjonelle småproduksjonen ved å framstille den som et stykke natur, og denslags naturvern vil vi selvsagt bekjempe. På samme måte med øvrige framstøt fra samme hold: Et forsøk på å bevare dyrka jord gjennom å bevare de sjøeiende småbøndene vil bare ha et utfall. Før eller siden har kapitalen behov for mer arbeidskraft og dermed vil småbønder og dyrkajord opphøre å eksistere som henholdsvis småbønder og dyrkajord. At det bare er en klasse aom har interesse av at jordvern forveksles med småbrukervern, skulle det være unødvendig å påpeke.

På den andre side vil vi arbeide for, og fremme krav om midler til produksjonssamvirke, som fellesfjøs og maskinsamvirke. De spede forsøk på dette området viser sterk reduksjon i arbeidsforbruket, og en hitil ukjent anledning til ferie og fritid. At det blir mulig å ta i bruk nye produksjonsmidler og ut-

nytte gamle mer effektivt, gjør at bruksforholdene nå kan overleve en kapitalistisk oppgangstid, og gi grunnlag for økt levestandard for brukerne. Vi har verken ønske eller illusjoner om at produksjonssamvirke skal kunne hindre en avgang fra yrket. Tvert imot vil avgangen som følge av økt arbeidsproduktivitet kunne bli større enn uten slikt samarbeid. Men de som forlater yrket vil i det minste kunne være gjeldsfrie, altså en atskillig mer human proletarisering enn tilfellet er i dag. Betydningen i jordvernsammenheng av at bruk som ellers ville gått under ett for ett, på denne måten kan bli i stand til å overleve kapitalismen, kan bare nevnes.

Som nevnt vil vi propagandere for å få småbønder til å gi opp sine egne klassekrav og innta arbeiderklassens standpunkt, uten at vi tror dette kan oppnås i større målestokk før det kommunistiske partiet står fram med sitt alternativ: den sosialistiske revolusjon. Videre vil vi støtte landarbeidernes kamp, og tvert imot AKPs ønsker om landarbeidernes som brobyggere og SVs paroler om samhold i bygda, sier vi med Lenin ("Sosialismen og bondebeholdningen", 1905): "Sammen med byproletariatet mot hele borgerskapet og alle de eiendomsbesittende bøndene. Dette er parolen for det bevisste proletariatet på landet. Og selv om småeierne ikke straks godtar denne parolen eller selv om de aldri vil godta den, vil den,

likevel bli arbeidernes parole, vil den uunngåelig bli gjennomført av hele av hele revolusjonens gang, vil den frigjøre oss fra de småborgerlige illusjonene og vise oss klart og bestemt vårt sosialistiske mål."

KLASSEKAMPEN I LIBANON

Forts fra s.1

satt, vil vi gjengi pressekommuniket her, sitert fra den libanesiske engelskspråklige dagsavis *EL SOMOUD* 11.8:

"I samsvar med tidsplanen for programmet bifallt i SHTAURA-avtalen for iverksettelse av Kairo-avtalen, har den felles komiteen for iverksettelsen av planen, gjennomført planens andre fase på følgende måte:

1. Lørdag og søndag fullførte komiteen opptelling av de våpen som er i de palestinske leirene, og på grunnlag av denne opptegnelsen, er kvantiteten av våpen som overskrider Kairo-avtalens punkter, bestemt.

2. 8.8 fortsatte komiteen å flytte våpnene fra Sportsstadion (i Beirut) Så langt er følgende våpen samlet inn:

12 106mm, 75mm og B-10 kanoner, 36 gevær av forskjellige kalibre 40 anti-tank våpen

9 anti-fly våpen

36 raketter

95 Doshka 70mm og 120mm maskingevær.

Lette maskingevær, rifler og ammunisjon.

Dette representerer totalt 12 tonn våpen lastet på 11 lastebiler.

Til slutt to bevæpnede personellkjøretøy av typen BTR.

3. 10.8 ble det beslaglagte våpen brakt i sikkerhet av fredsstyrken. Komiteen vil fortsette å overvåke at ulovlige våpen blir innlevert før 13.8.

4. Felleskomiteen har forsikret at palestinske kontorer og våpenlager som er ulovlige i følge avtalen vil bli stengt. Den palestinske motstandsstyrken har spontant lukket følgende:

-36 kontorer for forskjellige palestinske organisasjoner i Beirut.

-12 kontorer i Mount Lebanon.

- 9 kontorer i Bekaa.

- 9 kontorer i Zaleh.

- 5 kontorer i vestre Bekaa.

- 7 kontorer i nord mellom Tripoli og Mina.

- 7 kontorer i Saida og omkrets.

Komiteen sjekket også at alle militære manifestasjoner i leirene og utenfor er eliminert. Dette vil fortsette i alle

delene av Libanon.

F. Felleskomiteen fastslo at mesteparten av de interne sikkerhetsstyrkenes poster er etablert på de forutbestemte steder. Inntil denne delen av operasjonen er gjennomført, vil komiteen fortsette å overvåke etableringen av resten av postene i samarbeid med generaldirektøren for de interne sikkerhetsstyrkene. Det er verdt å merke seg at store mengder våpen ble brakt til sør-Libanon før avtalen ble inngått. Disse vil bli opptelt under tredje stadium av den bifalte tidsplanen.

Den arabiske fredsstyrken vil 15.8. ta i bruk praktiske midler for å være sikker på at de første to stadier av tidsplanen er blitt iverksatt, og vil raide ethvert senter, kontor eller våpenlager som er opprettholdt innenfor eller utenfor leirene."

Som en ser er altså Shataura-avtalens bestemmelser allerede i ferd med å bli iverksatt, men på den andre siden gjør de palestinske revolusjonære det de kan for å hindre avvæpningen. Som det sto i kommuniket fra fredsstyrken, ble store mengder våpen fraktet til sikrere steder i sør-Libanon før avtalens bestemmelser ble iverksatt. I sør-Libanon er de palestinske styrkene mye sterkere enn i Beirut, og da bl.a. PFLP har stor oppslutning i området, vil fredsstyrken få betydelige vanskeligheter med å få gjennomført avtalen.

Selv om de fleste palestinske organisasjoner, med Fateh i spissen, har underskrevet avtalen, og derfor også vil oppfordre sine medlemmer til å følge den, så viser det seg at de palestinske massene i sør ikke vil følge fredsstyrkens anvisninger om å legge ned våpnene. I en situasjon hvor falangistene sammen med sioniststatens tropper angriper palestinske og progressive libanesiske stillinger (bl.a. rundt Nabatiyeh), blir enhver henstilling fra Syria, Libanesiske Myndigheter eller Arafat, -oversatt. PFLP-ere vi var i kontakt med i Beirut forsikret at de ikke ville følge avtalens bestemmelser om å lukke kontorene sine eller innlevere sine våpen. Samtidig

forsikret de at de ikke ville være alene om å forsvare seg. "Leverer du fra deg ditt våpen, har du gitt opp revolusjonen!" ble det sagt.

på det nåværende tidspunkt. Utenriksminister Vance's reundreise, hvis mål var å få de reaksjonære arabiske regimene til å legge press på PLO slik

EL SOMOUD Nei-frontens dagsavis.

SPILLET OM 242 - RESOLUSJONEN

På bakgrunn av palestinerne vanskelige situasjon i Libanon (bl.a. som et resultat av Shtaura avtalen), har imperialismen, med USA i spissen forsøkt å få til en imperialistisk "fred" og løsning av palestinaspørsmålet. Til dette har de fått velvillig assistanse fra de reaksjonære arabiske regimene, først og fremst Saudi-Arabia og Jordan. I kjølvannet på Vance's rundreise i Midt-Østen har PLO-ledere kommet med forskjellige uttalelser om at PLO vil kunne godta 242-resolusjonen hvis den får et tillegg som slår fast palestinerne rett til et hjemland og rett til selvbestemmelse. En akseptering av 242-resolusjonen vil uten, eller med et tillegg, bety de facto anerkjennelse av statens Israels eksistens. Resolusjonen snakker om "anerkjennelse av suverenitet, territoriell integritet og politisk uavhengighet til enhver stat i området" og om retten til "sikre og anerkjente grenser" i området, dvs. også Israels. Etter intens diplomatisk spill, der ikke minst også Sovjet var innblandet, ble det på det palestinske nasjonalrådsmøte i Damaskus i august vedtatt ikke å godta 242-resolusjonen

at de godtok 242-resolusjonen, ble en fiasko bl.a. fordi Sovjet ikke fikk en finger med i spillet denne gangen. PLO-ledelsen krever nemlig at Sovjet skal ha en ledende rolle i utarbeidelsen av en fredsplan. Vance's rundreise var dømt til å mislykkes på forhånd siden Sovjet var satt utenfor. Årsaken til dette er at PLO-ledelsen etter hvert har opparbeidet et svært godt forhold til Sovjet, ja ifølge Arafats uttalelser i PLOs informasjonsbulletin Palestine nr.6.77 er Sovjet "den palestinske revolusjonens strategiske allierte". PLO-ledelsen vil for enhver pris ha Sovjet involvert i en fredsavtale i Midt-Østen, og Arafats stadig hyppigere besøk i Moskva indikerer at PLO-ledelsen nå setter sin lit til at Sovjet skal bruke sin innflytelsesrike stilling i verdensmålestokk til å presse Israel til å godta et Mini-Palestina på vestbredden av Jordanelva og på Gaza-stripen, - et mål PLO-ledelsen uttaler mer eller mindre åpent. F.eks. har sjefen for PLOs politiske avdeling, FAROUK KHADDUMI uttalt at han ser fram til en palestinsk stat på vestbredden av Jordanelva, og Khaddoumi går videre, han ønsker at denne palestinske staten

Forts. neste s.

Forts. fra forrige side

skal være forent med Jordan. Det er helt naturlig at PLO-ledelsen har uttalt seg positivt om 242-resolusjonen. da nettopp en akseptering av denne vil være et skritt i retning av Mini-Palestina.

TILFELLENE PALESTINAKOMITEEN OG AKP:

AKP og Palestinakomiteen har i løpet av det siste året kommet med ville angrep på KUL i Palestinaspørsmålet. På samme tid har Palestinakomiteen (Palkom) kommet med angrep på den ledende kraft i Nei-fronten, -PFLP.

PFLP har blitt framstilt som provokatører som ved sin virksomhet framkalte den "splittende" Libanonkrigen som satte "araber opp mot araber". Videre har PFLP blitt kalt et underbruk av Sovjet.

Dette siste er kanskje det mest latterlige, da det er PFLP som i dag i praksis bekjemper supermaktene USA og Sovjets politikk i området. PFLP går imot Mini - Palestina og andre forhandlingsløsninger på imperialismens grunn. PFLP går imot Geneve- for handlinger og kjemper for folkekrigens vei, - å mobilisere de palestinske massene på arbeiderklassens grunnlag. Sovjet -derimot - går inn for Geneveforhandlingene, går inn for Mini-Palestina og prøver å få i stand en imperialistisk "fred" i området.

Til tross for disse kjensgjerningene sprer AKP den falske forestillingen at PFLP blir styrt fra Moskva. Hva er hensikten? AKP vil åpenbart skjule at det er PLO-ledelsen som i stadig større grad lar seg presse av Sovjet, de vil skjule at det er PLO-ledelsens politikk som passer hånd i hanske med Sovjets hensikter i området. Mens AKP går til angrep på PFLP, tier den samme grupperingen stille om den palestinske organisasjonen som vitterlig er Sovjets i Palestina, - nemlig DFLP - den demokratiske fronten. Denne organisasjonen går inn for Genevefor handlinger og prøver å gi en teoretisk begrunnelse for ideen om et fritt og demokratisk Mini-Palestina. At AKP ser stort på dette, bunner i at de ikke finner noen motsigelser mellom PLO-ledelsen og DFLP, og en nærmere analyse av DFLP ville tvinge fram en erkjennelse av PLO-ledelsens forædri og vennlige Sovjetholdning.

Det var forøvrig DFLP som sendte den ungdommelige nordmannen Lars Gule ut på hans håpløse eventyr, et eventyr som endte med arrestasjon av libanesiske soldater.

Verre er det at AKP ikke engang har vært i stand til å ta avstand fra den reaksjonære syriske marionetteorganisasjonen SAIKA. (AKP har ved flere anledninger sagt at de støtter alle grupper som kjemper mot sionismen, unntatt PFLP). I dag fungerer SAIKA som den arabiske reaksjonens agentur i den palestinske revolusjonen. Allerede under den syriske invasjonen i Libanon avslørte Saika sin karakter ved åpent å støtte okkupantene. Saika-styrker deltok også i det fascistiske angrepet på flyktingeleieren TEL EL ZAATAR. Dagen da forsvaret av TEL EL ZAATAR måtte oppgis, var det Saika-soldater som pekte ut palestinske kommandos for falangistene, som brutalt myrdet de utpekte. Saika-soldater var ikke snauere enn at de overfor de fascistiske morderne også pekte ut kommandoosoldatens slektninger som brutalt ble meiet ned. Dette er dokumentert i boka TEL EL ZAATAR, utgitt av PLOs kontor i Beirut 1977. Saika fungerer i dag som en ren provokatørgruppe. Bl. a. har de stått bak meningsløse bombeattentater som de etterpå har gitt PFLP skylda for. De sprengte f. eks. sitt eget kontor i flyktingeleieren BOURJ EL BARANJANI i lufta i midten av juli, for deretter å skyldte på PFLP. Det er ikke bare Saika som fungerer som provokatører, også gruppa rundt Jibril har gjennomført en rekke provokasjoner mot de revolusjonære, bl. a. ved direkte angrep på PFLP-kontorer i flyktingeleirene, f. eks. i leiren EIN EL HELLWEH utafor Sai-

da i Sør-Libanon. Vi ventet ikke at AKP PALKOM skal ta avstand fra denne gruppa holder gruppas politikk er jo i fullt samsvar med Syria og PLO-ledelsens politikk! Palkom og AKP er i sannhet noen fine venner av det palestinske folket.

I avisa "Hva må gjøres", organ for det såkalte NKS, er det en overskrift som lyder: "KUL og det kjempende liket". I denne artikkelen avslører NKS at de ikke er i stand til å se hva som virkelig skjer i Libanon. På nytt forsvarer Riadavtalen, og i tillegg kommer det fantastiske påstander om at "KUL ikke var orientert" (om frigjøringsbevegelsens framganger i Sør-Libanon). Selv sagt vet vi at de palestinske revolusjonære med PFLP i spissen til tross for de inngåtte avtaler fortsatt kjemper med våpen i hånd mot fascistene i sør. Vi støtter denne kampen, for vi vet at den palestinske revolusjonen bare kan vinne fram ved å ignorere de imperialistiske avtalene som PLO-ledelsen undertegner. Videre spør en i nevnte artikkel: "Hvor var syrerne da dette skjeddde?" (dette henspiller på den situasjonen da frigjøringsbevegelsen inntok viktige byer i sør). For oss er svaret enkelt, - syrerne var ikke i stand til å hindre at de palestinske frihetskjemperne tok opp kampen i sør, nettopp fordi de palestinske massene under ledelse av PFLP hindret de syriske troppene i å intervenere. Artikkelen gjør videre et stort poeng av det faktum at det ikke er syrerne sør for Litani-elva. Dette var et av de uklare punktene i Riad-avtalen, og derfor har en nå fått en ny avtale som bl. a. spesifiserer hva som skal skje i Sør-Libanon: - Shtaura-avtalen. I følge denne avtalen skal de palestinske basene overgis til libanesiske styrker, men det er den syriske armeen som skal påse og sørge for at basene blir overgitt. Grunnen til at det er libanesiske styrker som skal erstatte palestinerne er at Israel har protestert mot at syrerne skal plasseres ved den israelske grensen. Ved dette har artikkelens store poeng blitt redusert til et ynkelig lite pip! Når det videre i samme artikkel hevdes at palestinerne kan beholde tungen våpen i sør, så vet vi fra Shtaura avtalens bestemmelser at dette skal det nå bli en slutt på. Mens Riad-avtalen var uklar på dette punktet, så er Shtaura-avtalen til gjengjeld klinkende klar. Det Palkom ikke er i stand til å se er at Riad-avtalen var en foreløbig avtale og ikke på noen måte endelig. For at de reaksjonære arabiske regimene i samarbeid med imperialismen skal nå sine mål, må det stadig nye og mer omfattende avtaler til. slik at grepet om palestinerne stadig strammes. Alle disse avtalene er et ledd i imperialismens likvidasjonsplaner.

"HVA SKJER IKKE I LIBANON".

I en pamflett med tittelen "Hva skjer i Libanon", kommer Palestinakomiteen med en "analyse" av kampene. Skriftet kunne like godt hatt tittelen: "Hva skjer ikke i Libanon", for det som står der har ingenting å gjøre med det som idag er situasjonen i landet. På denne bakgrunn rettes det så kraftige angrep på KUL og Palestinafronten. Først vil vi ta opp noe som er karakteristisk for AKPs måte å analysere på. De hevder at Libanonkrigen bare var et imperialistisk angrep og benekter det faktum at det hele var en klassekamp. Som et resultat av Palkoms analyse blir det også naturlig å si at palestinerne i begynnelsen skulle unngå å bli dratt med i kampene. For AKP blir det også naturlig å hevde at selv falangistene kunne mobiliseres mot det imperialistiske angrepet. Med et slikt utgangspunkt har man allerede stilt seg på reaksjonens side. Det er ganske typisk for den småborgerlige antikapitalismen at den i siste instans må hevde at det ikke er en klassekamp det dreier seg om, men utelukkende en nasjonal kamp. På denne bakgrunn må man også se at AKP ikke hadde noen som helst skrupler med å godta Riad-avtalens bestemmelse om at PLO ikke skulle blande seg opp i Linanons indre anliggender, dvs. ing-

en allianse mellom palestinerne og de libanesiske venstretroffene! Hvilke konsekvenser dette har fått skulle være åpenlyst for de aller fleste. Det var nettopp palestinerne plikt å støtte opp om sine libanesiske kamerater og delta på de progressives side i klassekampen. Å holde seg utenfor kampene, slik Palkom-AKP nå mener, og som Arafat oppfordret til i begynnelsen, - det var en dødslinje for palestinerne. Arafats henstillinger, ble ikke fulgt. Under ledelse av PFLP engasjerte de palestinske massene seg på de libanesiske venstrekreftenes side, og dette fordi det ikke fantes noe valg. Hadde fascistene uhindret styrket sine posisjoner, ville dette på et senere tidspunkt ramme palestinerne med full tyngde. Fascistenes erklærte mål er å hive palestinerne på sjøen i samarbeid med staten Israel. Fascistenes gode forbindelser med Israel blir klart nok demonstrert i disse dager, da falangistene og israelske soldater kjemper sammen mot palestinerne i Sør-Libanon. Tenk over dette enkle faktum, og slå så opp på side 5 i nevnte Palkom og se hva AKP mener om kompromiss med falangistene.

Men Palkoms angrep på kommunistene stanser ikke her. På s. 8 blir vi i kjent stil beskyldt for å være trotskister fordi vi angivelig skulle avvise allianser i den nasjonaldemokratiske revolusjonen. Alle som kjenner det minste til KULs politikk vet at dette er løgn. KUL har alltid hevdet at i de nasjonaldemokratiske revolusjonene i den 3. verden må arbeiderklassen forene seg med alle revolusjonære klasser for å oppnå nasjonal frigjøring. Men vi står videre, som Mao, fast at arbeiderklassen og dets revolusjonære fortropp, det kommunistiske partiet, må stå i ledelsen for disse revolusjonene. Dette fordi bare da kan revolusjonen bringes ut over sitt nasjonaldemokratiske stadium og over i den sosialistiske. Hvis småborgerkapet eller borgerskapet leder de nasjonaldemokratiske revolusjonene, vil landet etter den nasjonale frigjøringen er gjennomført, bli en base for kapitalistisk utvikling og en alliert med imperialismen.

Når AKP kaller dette standpunktet for trotskisme, er dette forsåvidt ikke så unaturlig. tatt i betraktning deres eget utgangspunkt. For en gruppe der de rent nasjonale interessene er overordnet, vil det å hevde et klasseperspektiv framfor det nasjonale bli oppfattet som "svik av nasjonen" som sådan. Vi ser det samme i spørsmålet om Svalbard, der AKP i sin nasjonalistiske iver rett ut krever norsk imperialistisk annekasjon av øygruppa.

For KUL og andre marxister er alltid arbeiderklassens interesser overordnet snevre nasjonale mål. Vi ser på borgerkrigen i Libanon som en klassekamp og ikke som en nasjonal kamp for å redde Libanon (fra arbeiderklassen?).

På dette grunnlaget tar KUL stilling for, og støtter opp om, de proletariske kreftene i PLO. Vi støtter ikke PLO-ledelsen fordi den vakler overfor imperialismens framstøt i området. Det er kommunistenes plikt å ta stilling for de palestinske revolusjonære og avsløre den småborgerlige PLO-ledelsens kapitulasjonspolitik. For småborgerkapets representanter i AKP og Palkom er det like naturlig å støtte PLO-ledelsen, da det er her de finner sine klassemessige allierte.

Videre kritiseres KUL for å kalle regimer som Saudi-Arabia, Syria og Jordan for reaksjonære. For AKP er disse regimene progressive fordi de angivelig er mot supermaktene. Nok en gang svikter det i Palkoms "analyse". Det er et faktum at Jordan i lengere tid har vært USAs medspiller i området og bl. a. har Hussein i lengere tid stått på CIA's lønnsliste. Saudi-Arabia og Egypt nærmer seg stadig USA både politisk og økonomisk, og er og blir USA's støttespillere i området. Nettopp i disse dager forsøker Egypt å presse PLO-ledelsen til å godta USA's "fredsplan" for området. Ved siden av dette er det et faktum at hundrevis av revolusjonære, palestinerne som andre, sitter fengslet og blir

utsatt for tortur i disse landene fordi de har kommet for bedre levevilkår og sosialisme i disse landene. Dette må være pinlige faktum for en gruppering som på den ene siden prøver å framstille seg som progressive, og på den andre siden propagerer en reaksjonær arabisk enhet i området. Og etter hvert som PLO-ledelsen stadig bedrer sine forbindelser med "sin strategisk" allierte Sovjet, så vil AKP's analyse-ramme bli fullstendig sprenget og nye og om mulig enda grovere selvmotsigelser vil oppstå. I denne situasjonen må KUL intensivere sin støtte til den palestinske revolusjonen og vi vil i vårt videre solidaritetsarbeid avsløre AKPs reaksjonære angrep på kommunistene og de palestinske revolusjonære.

HVA MED PALESTINAFRONTEN ?

Det finnes også en annen solidaritetsorganisasjon for det palestinske folket, Palestinafronten. Denne organisasjonen ble dannet etter en splittelse i Palkom. I sin første fase var Palestinafronten først og fremst interessert i å oppnå gode forbindelser med PLO, og lenge stod en ubetydelig krangel mellom Palkom og Palfront om hvem som hadde PLO's støtte, i sentrum for debatten. Etter at PLO åpent erklærte at de støttet begge to, men mislikte at Palkom tok avstand fra Sovjet og utpekte Sovjet til hovedfienden for palestinerne, er denne meningsløse krangelen stoppet opp. I sin virketid etter dette har Palestinafronten delvis ført ut PLO's offisielle politikk, delvis kommet med egne analyser. F. eks. i sin oppsummering av den palestinske nasjonalkongressens møte i Kairo, slo Palestinafronten i likhet med PLO-ledelsen og Palkom fast at kongressen var en "stor seier for enheten i kampen mot sionismen." Dette til tross for at det i resolusjonene fra kongressen ble åpnet for muligheten for etablering av et Mini-Palestina. Mye tyder på at Palfront i denne forbindelse har ønsket å opprettholde sine forbindelser med PLO i stedet for å kjøre ut en selvstendig analyse. I det hele tatt virker det som om Palfront følger seg svært bundet av PLO's offisielle syn. Dette viser organisasjonens opportunisme.

Når dette er sagt, vil vi si at mens Palestinakomiteen er håpløst forlatt, da de er bundet av Kina og AKPs politikk til enhver tid, finnes det i Palestinafronten krefter som tidvis står på en korrekt linje for den palestinske revolusjonen. Det så vi i enkeltartikler i Kontrast-nummeret om Palestina som var skrevet av Palfrontere, vi ser det også i gode og korrekte analyser i Palestinanytt. Som en konklusjon kan vi si at mens vi må avvise PALKOM. som ubrukelig i støttearbeid, vil vi oppfordre progressive i Palestinafronten til å føre fram en riktig politisk linje i organisasjonen. Fronten må kvitte seg med illusjoner om PLO-ledelsen og i samband med et oppgjør med opportunisten må det også tas et oppgjør med Sovjets rolle i området. Sovjet er ingen uskuldig tilskuer til konflikten, men en supermakt som gjør hva den kan for å vinne hegemoni i området, bl. a. via PLO-ledelsen.

Vi vil oppfordre alle Palfrontere og Palkomere til å ta kontakt med KUL og delta i det arbeid vi driver for den palestinske revolusjonen og dens fortropp, PFLP. Vi kan nevne at PFLP-plakater kan bestilles gjennom KUL. Til slutt vil vi gjøre folk oppmerksom på at i neste nr. av Røde Fane vil Palkoms hefte "Hva skjer i Libanon" bli tatt opp til en grundigere kritikk enn det er plass til her.

